



# Zelfstandig

Tekst en tekening Teunie Bastiaan

De zomervakantie begint en ik ben meteen weg: op naar Griekenland.

Voor vertrek heb ik nog even bij de bijen gekeken. De kasten zijn sterk, de volken gezond. Alles staat klaar. De honingkamers erop, inspectie gedaan. Dit jaar probeer ik iets nieuws: ik laat de bijen zelf raat bouwen. Alleen een dun randje kunstraat boven in het raam als start.

Ik woon in Wezep, vlakbij uitgestrekte heidevelden. Drie kilometer van mijn bijenstal, dus goed te doen voor de dames. Als de heide bloeit, vliegen ze af en aan met die heerlijk geurige heidehoning. En de eerste bloei is al te zien. Over twee weken, bij terugkomst, zal alles paars kleuren. Daar kijk ik naar uit.

Maar dan: aan het einde van onze zeilvakantie krijgen we de vraag of we nog twee weken willen blijven. Ja, natuurlijk! In mijn achterhoofd ben ik stiekem blij dat ik geen hond heb, maar bijen. Die redden zich wel. Die weten precies wat goed voor ze is.

We liggen voor anker in een prachtige baai bij Nisos Kyra Panagia. Plots zie ik een vissersbootje aankomen. De mannen stappen uit... en komen even later terug met honing. Honing! Nieuwsgierig vaar ik erheen met mijn kleine motorbootje, m'n dinky. In gebrekkig Grieks en met veel handgebaren vertel ik dat ik ook bijen heb. En dat ik dit geweldig vind. Tot mijn verbazing begrijpen ze me. Sterker nog ik krijg een bord vol honingraat. Zomaar.

De geur is overweldigend. Verser dan dit krijg je het niet.

De dagen erna eet ik elke ochtend Griekse yoghurt met Griekse honing. En ik denk nog even niet aan thuis. ●

